

her er tilstede, har udbredt sig saa vidt og er af en saa truende Bessaffenhed, at jeg ikke voer at paatage mig Ansvaeret for at sige Nei til en Bevilling, der forlanges af Regjeringen, og jeg beder om, at man vil overveie, hvilken Betydning det vilde have, dersom man nægtede sit Samtykke. Regjeringens Begjæring vidner om, at den forudsætter, der er Trang dertil. Nægter da Rigsdagen sit Samtykke, saa vil den derved give et yderligere Paaskud til at forøge den Forstrækkelse blandt Penge-mændene, som have en meget væsentlig Deel i den Krisis, man nu har at bekæmpe. Det er blevet yttret, at man ikke burde have nogen Medlidenskab med dem, som have indladt sig paa Transactioner, der ikke støtte sig til virkelige Værdier, at man burde lade dem, der have indladt sig paa leetfærdige Bexeltransactioner, ligge paa deres Gjæring. For at opnaae dette Formaal, troer jeg ikke, at man behøver at lade Krisen vare en eneste Time længere, end den har været; dens Varighed er allerede tilstrækkelig til at bevirke en Revision af det hele Bexelvæsen, og man kan være overbevist om, at de Bexler, der ikke støtte sig til virkelige Værdier, efter den Krisis, der allerede har været, ville blive reducerede til det, de ere, til Intet (Tscherning. Lad os see det først!) Ja, den ærede Rigsdagsmand vil see det først, men det er vanskeligt for mig at vise det frem her, thi det støtter sig til en Dom om Forholdene, saaledes som de ere, — men en afgjort Sag er det, at man i Bestræbelser for at lade det gaae til Grunde, der ikke duer, ogsaa kan ødelægge

det, der duer. Den Bedrift, en Mand har i Henhold til den Credit, han har nydt, kan være af en saadan Bessaffenhed, at, dersom først Bedriften standser, og Alt, hvad han eier, skal realiseres, saa er det, der kommer ud deraf, ikke mere end det Halve af, hvad det var, inden Standstningen stete. Der kan derfor ødelægges mange Formuer uden Nødvendighed, hvis man lader Krisen vare en eneste Time længere, end det nu er uomgængelig fornødent. Jeg drifter mig derfor, som sagt, ikke til at nægte min Stemme for Loven eller at stemme for noget Ændringsforslag, der havde til Formaal at forandre den imod Ministerens Villie.

Der er endvidere fremkommet et Par Optringer fra andre ærede Medlemmer, som jeg troer kunde fortjene at tages lidt nærmere under Overveelse. Den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds (Montad) har saaledes omtalt den Disposition, som Kongeriget endnu har over Kassebeholdningen. Det nytter jo ikke at gaae tilbage i denne Sag og yderligere spørge, om Rigsdagen handlede klogt ved at gaae ind paa den Lov, der gav Kassebeholdningen Heelstatsfinantsministeren i Bold uden Ansvarlighed for Rigsdagen, thi det er jo allerede skeet. Det burde ikke være skeet, det indseer man nu, men det nytter ikke at tale derom, det er skeet. Imidlertid vil Betydningen af den Raadighed, som vi endnu maatte have over Kongerigets Andeel af Kassebeholdningen, væsentlig være afhængig af, hvorledes man fortolker visse Paragrapher i vore Grundlove.